

Interiors

Pere Duran

Can Xalegre, un antic hos

Joan Oller

Can Xalegre és un bar de poble que havia estat taverna i hostel urbà en una cruïlla d'antics carrers, al barri vell d'Olot. Al final del carrer Clivillers i a punt d'embocar el puig de Sant Esteve hi ha una casa que tanca una de les façanes de la plaça Móra, popularment la font de l'Àngel, perquè al bell mig de la placeta hi ha una font barroca amb un obelisc culminat per l'escultura d'un àngel. D'aquell edifici se'n sap –per demostrar que és molt antic– que se'n va reformar la façana i remodelar la planta baixa cap al 1890, però també que allà mateix ja hi havia una casa al segle XV.

En diem bar, restaurant, cafeteria, cerveseria, pub... d'un establiment que només fa potser quaranta anys era, gairebé exclusivament i amb algunes diferències sofisticades, un hostel de vila; obert per acollir els vianants i passavolants amb gana i set, però també als ociosos amb voluntat de compartir l'estona quan no hi havia ni calefacció ni televisió a casa. Can Xalegre era un hostel com d'altres, que feia la viu-viu a base de servir xatos de vi, queviures i algun àpat, en un temps en què el terme restauració no tenia el sentit d'avui. A les dècades de 1970 i 1980 es va convertir en un petit centre de reunió espontània d'una àmplia colla de joves i no tan joves, d'alguns que hi havien «anat sempre» i altres que el descobrien en aquell moment. Era un espai rònec, amb capes de pintura esbornagades que donaven un to uniforme i peculiar a les parets, fumades i engreixinades. De l'aspecte estètic, aquesta era la característica general que més recordo i que més m'agradava, juntament amb les fosques bigues de fusta amb motlures entremig. Aquelles reunions espontànies però diàries cohesionaven sovint una certa activitat social i cultural –amb un got de vi o una cervesa i entre partides de botifarra, havent sopat–, que transcendia el mateix local i moltes vegades prenia forma fora d'aquell àmbit. No obstant això, en Pere, l'Enric i l'Adelina, que el regentaven aleshores, n'eren els principals protagonistes. D'allà arrencava al menys un dia a la setmana el «viacrucis», fent estació en altres bars i vells hostals. En el recorregut, cantàvem les antigues cançons de taverna que havíem après d'algun avi i a can Xalegre mateix n'hi vam compondre unes quantes, algunes de les quals ja formen part de la discografia local.

Ara, aquell hostel és un xic diferent. Ha canviat estèticament arran de moderns imperatius urbanístics, sanitaris i del mateix sector de l'hostaleria i, també, perquè l'oferta ha canviat des d'aquells anys. Però continua sent un bar de poble que compleix una funció com la que el va originar. No en queden gaires que l'hagin mantingut.

tal de poble